

Arrest

nr. 156 833 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat S. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn drie vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met de Taliban omwille van zijn werkzaamheden in een bankfiliaal.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij, daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 121 393 van 25 maart 2014. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

In het kader van verzoekers tweede en derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissingen.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af -zo stelt hij o.a. in Afghanistan als christen te worden beschouwd omwille van zijn eerdere verblijf in een kerk- en volgende documenten neer: twee dreigbrieven van de Taliban en een brief waarin dorpsouderen en de gouverneur van Ghazni zijn problemen met de Taliban bevestigen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging werd besloten en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers huidige kritiek dat het Commissariaat-generaal de twee door hem neergelegde dreigbrieven van de Taliban niet eens in de bestreden beslissing vermeldt, mist feitelijke grondslag en elke ernst, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing waarin omtrent die betreffende brieven o.a. het volgende staat te lezen: "Bovendien is het merkwaardig dat zij (de Taliban) in een schrijven van 30 mei 2015 eisen dat u zich bij de Taliban meldt terwijl zij zouden weten dat u in België bent. Ook aan deze dreigbrieven kan geen belang worden gehecht, te meer zoals hierboven reeds werd aangegeven de waarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is".

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt onder andere dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielerzoek niet in overweging neemt hij op een met redenen omklede wijze oordeelt dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad Kabul, alwaar verzoeker, zo wordt geoordeeld, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker oppert thans algemeen dat het voor hem onmogelijk is om zich in Kabul te vestigen, doch hij ontkracht, noch weerlegt de concrete motieven op grond waarvan in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zich omwille van zijn problemen met de Taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden voor de Bakhtar Bank niet in Kabul (of elders in zijn land van herkomst) kan vestigen, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan verzoekers problemen met de Taliban geen geloof wordt gehecht.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation, januari 2015) blijkt dat er in Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode van september tot november 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapport, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de Afghaanse hoofdstad.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 23 oktober 2015 een aanvullende nota en een actuele COI "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul", 12 oktober 2015, heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niets aan te merken heeft op de beschikking, maar wel wenst te repliceren op de informatie die de verwerende partij heeft ingediend. Verzoekende partij is van oordeel dat uit het rapport van de verwerende partij dient afgeleid te worden dat er geen mogelijkheid is om gebruik te maken van een intern vluchtalternatief in Kabul. Onder verwijzing naar het rapport pagina 8 (§ 2), verduidelijkt verzoekende partij dat er in augustus 2015 sprake is geweest van een nieuwe golf van aanvallen in Kabul, zoals blijkt uit de opsomming in het rapport (p. 8) van verwerende partij. Verzoekende partij stelt dat er in die periode een verdubbeling is geweest van het aantal aanslagen. Zij wijst voorts op p. 11 van voornoemd rapport waaruit blijkt dat de escalatie van het geweld gelinkt is met meer en meer taliban-leden in Kabul die meer bewegingsvrijheid genieten na de opheffing van de legerbasissen van ISAF. Verzoekende partij is dan ook niet akkoord met de beoordeling van de veiligheidssituatie door de verwerende partij en zij besluit dat evenmin rekening wordt gehouden met de vaststelling dat zowel Iran als Pakistan talrijke Afghaanse vluchtelingen terugstuurden naar Kabul.

Verwerende partij repliceert dat uit de update blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul en dat de stad goed onder controle is van de Afghaanse overheid. Verwerende partij wijst er op dat de complexe aanslagen nog altijd gericht zijn op "high profile" doelwitten en dat in hoofde van verzoekende partij wel een intern vluchtalternatief mogelijk is in Kabul.

1.4.2. Uit de informatie door verwerende partij aan haar aanvullende nota gevoegd (COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul", d.d. 12 oktober 2015) blijkt dat ofschoon er in de maanden mei en augustus 2015, zoals door verzoekende partij wordt aangestipt, een sterke toename was van het aantal aanslagen in Kabul, de situatie in de Afghaanse hoofdstad niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De nationale en internationale veiligheidstroepen zijn prominent aanwezig in de stad Kabul. De regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) hebben de situatie er relatief goed onder controle. Kabul is, zo blijkt uit de informatie, zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. De hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds' en nationale en internationale veiligheidsdiensten maakt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad verschilt van die in de meeste andere Afghaanse steden, districten en provincies. Het gros van het geweld dat in Kabul plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreur waarvoor zij verantwoordelijk zijn kadert binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad, met name gecoördineerde en complexe aanslagen gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld dat Kabul treft, is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, de buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid, en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Niettemin veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het, zo blijkt uit voornoemde informatie, duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Ofschoon er in de maanden mei en augustus 2015 een sterke toename was van het aantal aanslagen in Kabul, en sinds begin 2014 opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten viseren waar westerlingen samenkomen, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Het aantal burgerslachtoffers in de Afghaanse hoofdstad blijft erg laag doordat het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere nationale aanwezigheid. De impact van de aanslagen is niet van die aard dat bewoners gedwongen worden hun woonplaats te verlaten, doch Kabul blijkt blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal daarentegen een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de Afghaanse hoofdstad met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er, zo blijkt uit de informatie en verzoekende partij toont het tegendeel niet met andersluidende informatie aan, geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Voor burgers in de hoofdstad Kabul is er aldus actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekende partij verwijst op een selectieve manier naar voormelde informatie toegevoegd aan de verweernota en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Zij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen. Uit de informatie gevoegd bij de verweernota blijkt niet, en verzoekende partij brengt zelf geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in Kabul van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haar stelling dat zowel Iran als Pakistan talrijke Afghaanse vluchtelingen terugstuurden naar Kabul, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan voormelde informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad.

Uit niets blijkt, en zij zelf toont het tegendeel niet aan, dat verzoekende partij -die ter terechtzitting voorts aangeeft niets aan te merken te hebben op de beschikking van 29 september 2015-, in Kabul niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

1.5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS